

L'ABISME DE LIUM

QUAN seguim àgilment, amb un cor que no es cansa,
qualsevol cosa viva dins nostre o en el món
—flama o ocell, temps de turment o d'esperança—
fins als termes suprems on tota boira es fon,

una sagrada esgarrifor, de mort o crisma,
ens pren, de veure allò, com nosaltres vivent,
tornar-se gra de pols que es perd en un abisme
enllà dels nostres ulls i de la nostra ment.

Com un espai, profunditat vertiginosa,
tu ets per ella, cenyint la vida tremolosa,
renaixement de tot morir, nord de tot rumb.

Claredat massa vasta per la nostra mirada!
Alegria de l'ànima que sent, enlluernada,
Déu entorn nostre, com un abisme de llum!